

חטא ונירוזה - איחוד הפיצול הפנימי

שלום רב, חבריי היקרים. אלוהים יברך את כל אחד מכם ואת יקיריכם. מבורכת שעה זו.

ככל שתעבדו יותר על הנתיב הזה ותתפסו את טבעה של העבודה הזו, כך תבינו שהמטרה היא למצוא את האני האמיתי שלכם, את הווייתכם האמיתית, מתחת לשכבות על גבי שכבות אשר, במבט ראשון, נראות כי הן האישיות שלכם. ככל שאתם מתקדמים יותר, אתם מבינים שהרבדים הללו אינם האני האמיתי שלכם, אלא תכונות מלאכותיות שטיפחתם במשך זמן כה רב עד שהן הפכו לטבע השני שלכם ולכן נראים מי שאתם.

כאשר אנו חושבים על האני האמיתי, אנו יודעים שהוא מייצג את הניצוץ האלוהי. התפיסה הלא מודעת שלכם לגבי האני האמיתי היא כה נעלה וכל כך קדושה שהיא זרה לחלוטין לעצמי שאתם מכירים. חוסר ההתאמה/הסתירה גם מפחידה וגם מייאשת אתכם. הפחד שלכם הוא, למעשה, אחד מאבני הנגף הגדולות ביותר במציאת האני האמיתי שלכם. האני האמיתי למעשה הרבה יותר קרוב אליכם ממה שאתם קולטים. ישנם אזורים בחייכם שבהם אתם כן פועלים מתוך האני האמיתי שלכם, אבל אתם לא יודעים זאת, כי זה תהליך כל כך טבעי. אינכם יכולים, עדיין, להבחין בין הפעולה הטבעית לבין הפעולה המגיעה מהרבדים השטחיים.

אתם מניחים שהעצמי האמיתי, האלוהי, מופיע בצורה של מושלמות נוקשה עם תבנית סטנדרטית. אמונה זו עומדת בדרככם יותר מאשר חוסר השלמות שלכם. התפיסה המוטעית שלכם לגבי המושלמות האלוהית מובילה אתכם לנוקשות ולכפייה/ לכורח מצד אחד ולמרידה נגדה מצד שני. אתם מתעלמים מהאמת החיונית שחוסר שלמות יכול להוביל לשלמות ויכול להיחשב ככזה כבר בהווה. שכן מושלמות במובן האלוהי האמיתי היא יחסית ותלויה ביחסו של האדם לעצמו ולמעשיו, ולא במעשים מושלמים ככאלה. במילים אחרות, מה שאתם עושים, זה אף פעם לא מה שנחשב, אלא איך אתם עושים את זה.

מעשה יכול להיחשב נכון על ידי כל העולם ובהתאם לכל החוקים הרוחניים, ובכל זאת להיות לא ישר. ייתכן ותרגישו חזויים לגבי זה, אולי ביצעתם את זה מתוך פחד, כפייה או חמדנות, כדי לקבל אהבה ואישור. אז זה לא העצמי האמיתי שלכם שפועל, ללא קשר לעד כמה מושלמת הפעולה החיצונית עשויה להיראות. מצד שני, ייתכן שהעולם יגנה את פעולתכם. זה עשוי להיות סותר לכל מושג של מושלמות. אולם במצבכם הנוכחי, לא רק שזה בלתי נמנע, אלא אפילו הכרחי. אתם מראים את עצמכם כפי שאתם, בהתאם לטבעכם ולהתפתחות הפנימית שלכם. אם אתם אחד עם עצמכם לגבי זה, לוקחים אחריות מלאה, מוכנים לשלם עבור ההשלכות; המעשה הלא מושלם הזה מושלם יותר, תואם יותר את האמת שלכם, מאשר המושלמות החיצונית. כדי להבין את המושג הזה צריך מידה מסוימת של תובנה והתקדמות. בהחלט אי

אפשר לגשת אליו בקלילות ובחוסר אחריות. אין לבלבל בין רצון ילדותי, שתמיד רוצה לקבל משהו לחינם, עם סוג זה של חוסר שלמות מושלם.

כעת הבה ננסה לקבוע את ההבדל בין העצמי המקורי האמיתי שלכם לבין העצמי השטחי. בכל פעם שאתם פועלים מתוך העצמי האמיתי שלכם, אתם נמצאים באחדות מלאה עם עצמכם. אין ספק, אין בלבול, אין חרדה ואין מתח. אינכם מודאגים מאיך המעשה שלכם נראה בעיני אחרים, או לגבי עקרונות או כללים. אתם מודאגים מהשפעת הפעולה שלכם על אחרים ועל עצמכם ומההשלכות שלה; ואתם בוחרים בחלופה הספציפית הזו כי למרות שאתם מזהים את חוסר השלמות שלה, היא עדיין נראית לכם טובה יותר מאשר חלופה אחרת. זה מתאים לטבע הפנימי ביותר שלכם. זה לא חל, כמובן, על פעולות הרסניות בעלות אופי מחוספס.

בנתיב זה לומדים גם להבחין בין מה באמת הרסני ומה לא. אתם מתעלמים לחלוטין מהזווית הזו כי אתם מותנים לקבל כללים מן המוכן. הכללים העומדים מולכם חוסמים את הראייה וההתבוננות בנושא האמיתי. כל עוד אין לכם את האומץ לבחון את הנושאים תוך כדי שיכחה של החוק, אתם לא יכולים להגיע לעצמיות, אתם לא יכולים לפתח בטחון עצמי אמיתי, שלא ניתן להשיג בשום דרך אחרת. שכן הליך זה דורש את האומץ לקחת את ההשלכות על עצמכם, לנתק את קשרי התלות בחוקים ובתקנות, ולפיכך (לנתק) את אישור הציבור. צריך אומץ לטעות, אם זה מה שמתבקש. זה דורש חוכמה, כי אתם יודעים שהטעות עצמה לא כל כך חשובה, מה שקובע יותר הוא היחס שלכם אליה.

רבים מחבריי כבר גילו כמה היבטים של האמת הזו. הם החלו לפעול ולהגיב לפיה. לאלו מכם שעדיין לא נתקלו בתובנה החיונית הזו - שהטעות של הרגע יכולה להיות שווה הרבה יותר מאשר שמירה על חוק "מושלם" - זה משהו שצריך לעשות עליו מדיטציה.

העצמי השטחי עשוי לבצע מעשה שהוא נכון לפי כל הסטנדרטים הידועים. ובכל זאת אתם מרגישים מבולבלים וחרדים. המסלול ההפוך הוא הרסני באופן ברור, ולמרות שאולי תרצו לנהוג על פיו, אתם עוצרים את עצמכם כי אינכם רוצים לפגוע באחרים. אתם חצויים, מה שמעיד על כך ששתי החלופות מגיעות מהעצמי השטחי. זה עשוי להתקיים גם כאשר שתי חלופות, שנראות לא מועילות ולא הרסניות במיוחד, משאירות אתכם לא מרוצים באותה מידה. בכל מקרה אתם מבולבלים, כי העצמי האמיתי שלכם מכוסה וכל החלופות העומדות לרשותכם מגיעות מהשכבות החיצוניות.

בכל דרך שתפנו, החלופה היא תמיד בין הרצון העצמי הילדותי שלכם לבין כלל או עיקרון נוקשים. אגב, העיקרון עשוי אפילו להיות מעשה ידיכם ולא בהכרח מתיישב ותואם את דעת הקהל. שתי החלופות משאירות אתכם לגמרי לא מרוצים. אתם מסתובבים במעגלים ולא מוצאים את הדרך החוצה כי אתם מתרכזים בתוצאה ובמעשה הפיזי, מאמינים שבחירה אחת חייבת להיות נכונה והאחרת שגויה, בזמן שאתם מרגישים ששניהם לא בסדר מבחינת השקט הנפשי שלכם. כל חלופה תהיה לא ישרה בדרכה שלה: האחת בגלל שהילד החמדן שבכם רוצה לחטוף משהו/ לתפוס, השנייה בגלל שהילד מציית והולך בתלם, במקום לפעול מתוך שכנוע.

בכל פעם שאתם במשבר ובבלבול, אתם מוצאים את עצמכם בדיוק במצב קשה מהסוג הזה. הבלבול שלכם גדול יותר כאשר אינכם מודעים בבירור לבעיות אלו. הצעד הראשון הוא להבהיר את הבעיה בצורה תמציתית ככל האפשר. עוד לפני שתוכלו לפתור את הקונפליקט, תמצאו הקלה כי עכשיו, לפחות, אתם רואים בבירור על מה הבלבול.

כשאני מדבר על מעשים, אני לא מתכוון רק למעשים חיצוניים. כל המחשבות, הרגשות, הגישות, ההחלטות הפנימיות ודפוסי ההתנהגות הם פעולות. פעולות המגיעות מהעצמי החיצוני תמיד מכניסות אתכם למלכודת. הן לא מציעות פתרון אמיתי. חלופה אחת עשויה להיראות נכונה כלפי חוץ, אך עשויה להרגיש שגויה, או שאף אחת מהחלופות לא מספקת אף אחד. אתם מרגישים חסרי אונים, ומכיוון שאתם לא יכולים להתמודד עם הנושא, אתם מקווים להציע פתרון לכל החיים. חוסר האונים והחולשה הללו מצביעים על החלק הבוסרי והמעוות של האישיות. בכל מקום בו אתם בוגרים ושלמים, אתם לא תלויים בנסיבות חיצוניות. אתם יכולים להתמודד עם המצב, ולמרות שמהלך מסוים עשוי להיות קשה, אתם לגמרי שלמים עם עצמכם.

נדרשת התקדמות ניכרת בעבודה זו והבנה לגבי קונפליקטים ועיוותים מסוימים לפני שתוכלו לזהות את המצב הקשה של תחושת חוסר האונים של להיות לכוד בין שתי החלופות היחידות הלא מספקות שאתם יכולים לראות, ואז לבחור באחת רק בגלל שהיא נראית כרעה פחות. זה אך טבעי שמצב כזה יוצר מתח, חרדה, עוינות וחוסר שביעות רצון. במידה מסוימת, אולי תצליחו מדי פעם להדחיק את הרגשות האלה, אבל רק כאשר כתוצאה מכך, הם יופיעו בצורה ההרסנית ביותר, כאשר אתם הכי פחות חושקים בהם. בשלב זה, אתם כבר לא מודעים לסיבה האמיתית שבגללה אתם מרגישים כל כך אומללים. לפני שתבחרו, אתה עשויים לעבור שלבים של מאבק עם עצמכם. ייתכן ותנסו למצוא פתרון על ידי הרהורים ודיונים אינטלקטואליים, החלים רק על המצב החיצוני. בצורה כזו, לא משנה כמה חוכמה ואמת שומעים ומנסים לקלוט מבחוץ, זה לא עושה טוב. בפנים, משהו נשאר נעול. אתם נותרים לא מסוגלים לצאת מהבלבול הזה, מהמלכודת הזו.

דנתי לאחרונה בנושא של להיות לכודים בין חלופות לא רצויות באותה מידה, בהקשר קצת שונה. דנתי גם בחשיבות של מה שכיניתי נקודת הוויתור. הבה נחיל כעת את שני הנושאים הללו לשחרור העצמי האמיתי.

חברים יקרים שלי, בכל פעם שאתם לכודים בחוסר אונים במצב בו כל החלופות הזמינות אינן מספקות, אתם נמצאים במצב קשה כזה כי העצמי האמיתי שלכם לא יכול להתבטא ולהדריך אתכם. הדרך היחידה לשחרר את העצמי האמיתי שלכם במידה מספקת היא למצוא את נקודת הוויתור הספציפית שלכם שחייבת להיות מוסתרת איפשהו ממש בבעיה אליה אתם מתייחסים. כשמוצאים את נקודת הוויתור, תתפתחנה בהדרגה שתי חלופות שונות: האחת תהיה לדבוק בעקרון נוקשה, בין אם זה כללי או אישי; החלופה האחרת תהיה לנהוג על פי העצמי האמיתי שלכם. הדרך החדשה הזו אולי לא מושלמת כרגע, אבל היא מיזם שאתם מוכנים לקחת על עצמכם, עם כל מה שצריך.

שוב, לא ניתן למצוא את נקודת הוויתור הזו בשום תהליך אינטלקטואלי, אלא רק בעקיפין, בחיפוש עצמי ובסיוע נוסף. פתאום נקודת הוויתור תיכנס לטווח הראיה, ברור וחזק, או אולי מאוד עדין. הוויתור עשוי שלא לדרוש ויתור חיצוני או

חומרי, אלא ויתור על גישה של אחיזה רגשית. היו מודעים לכך שאת השלווה, העוצמה והביטחון העצמי הנובעים מהעצמיות ניתן להשיג רק באמצעות מציאת נקודת הוויתור.

בכל פעם שאתם לכודים במשבר של בלבול וחוסר אונים, אתם מועדים לגלות שיש משהו שאתם נאחזים בו חזק מדי, משהו שאתם חושבים שאתם חייבים שיהיה לכם. זה סימן לכך שמעורב צורך חזק, בין אם הוא אמיתי או כוזב. כשתגיעו לנקודת הוויתור, תגלו שאינכם מקריבים דבר בכך שאתם מוותרים על כל מה שחשבתם שלא תוכלו לחיות בלעדיו, אלא מוותרים רק על אשליה, זרם מאלץ, צורך כוזב. בסופו של דבר אתם צריכים להכיר בכך שלא ניתן היה לנתק את זה מהחיים באמצעות כפיה פנימית בכל מקרה. אתם תבינו שבכך שאתם לא מוותרים, אתם לוכדים את עצמכם והופכים את עצמכם לחלשים, תלויים וחסרי אונים. ואז, העצמי האמיתי שלכם לא יכול להתבטא. עד כה, המחיר ששילמתם על להיאחז במקום שבו הייתם צריכים לוותר, הוא אדיר. הפקרתם את השלווה, העוצמה והביטחון העצמי, והפכתם את זה לבלתי אפשרי עבורכם לדלוק אחר ולמלא צורך אמיתי, במקום בתועלת מוטלת בספק של להחזיק באשליה שאתם יכולים לקבל משהו בחינם. ההתנגדות הלא מודעת להרפות היא הגורם החזק ביותר לבז עצמי, אשמה, חולשה, חוסר הגשמה, וחיכוכים וקשיים חיצוניים רבים שהם התוצאה הסופית של אי-וויתור.

ברגע שהעבודה הפנימית שלכם הביאה אתכם לנקודה הזו, אתם יכולים לעשות ניסוי מעניין. התבוננו בחייכם הקודמים מנקודת המבט של הוויתור. שימו לב היכן הייתם מבולבלים ותלויים ואיפה הייתם חופשיים ואחד עם עצמכם. אתם עשויים לגלות שבכל פעם בחיים שהעצמי האמיתי שלכם התגלה, ויתרתם על משהו. חפשו אולי קודם דוגמאות חיוביות; הן עשויות להקל עליכם הרבה יותר למצוא את השליליות. מנקודת המבט הזו צריך גם להיות קל יותר לוותר על ההתנגדות שלכם לויתור, כי הניסיון שלכם ילמד אתכם שלשחרר זה משהו טוב ומועיל לחלוטין. זו המציאות. אשליה רק מולידה קונפליקט. על ידי הגילוי של היכן בדרך ההתפתחות הטבעית שלכם מבחינה זו, העצמי האמיתי שלכם בא לידי ביטוי בעבר, אתם גם תראו שזה לא משהו רחוק זר. זה 'אתם' המכר, במובן הטוב ביותר שלו.

נשאלתי מדי פעם מדוע הגישה של ההרצאות הללו הפכה ליותר ויותר פסיכולוגית, מאשר רוחנית. בנוסף לתשובות שניתנו קודם, אוסיף את הדברים הבאים: תחום האישיות שלכם שבו אתם נמצאים בקונפליקט ולא בוגרים - במונחים פסיכולוגיים מודרניים "ניורוטיים" - הוא בעצם מה שבמונחים דתיים או רוחניים נקרא "חוטא" או "רוע". הסברתי לכם מדוע נמנענו מהמונח המחוספס של "חטא". רגשות האשמה של ההרס העצמי שלכם מחד, ונטיית המוסר שלכם ודימוי העצמי האידיאלי שלכם מאידך, הופכים את המונחים "חטא" ו"רוע" למכשול גדול מדי להתמודדות עם העצמי. הנטיות הללו בכך גרמו לי להמשיך לעודד ולטפח בכם רוח של קבלה עצמית, סליחה וסובלנות כלפי עצמכם.

אולם, מגיע זמן בעבודה שלכם, שבו יש צורך שתתקרבו לאזורים המיוסרים בתוך עצמכם ללא כפפות של ילדים, כדרך ביטוי, ושתראו את עצמכם במציאות מוחלטת ללא כל דילול; מבלי להירתע מההשפעה המלאה של מה שיש. היכן שקיימים העיוותים, הדימויים, ההדחקות, חוסר הבגרות שלכם - בקיצור, הנוירוזות שלכם - יש גם חטא ורוע, שכן נוירוזה פירושה תמיד פגם באופי.

גיליתם, ואתם חייבים לראות אפילו יותר בבירור, כיצד עיוותים לא רק פוגעים בכם ומונעים את האושר שלכם, אלא גם ישפיעו על אחרים שנמצאים בקרבתכם. מה שנקרא נזירוז מכילה תמיד אנוכיות, חמדנות, גאווה, פחדנות, אגוצנטריות וחוסר רחמים בצורה כזו או אחרת.

אם אתם רואים את הפעולות, התגובות והעמדות שלכם כנובעים לא מהעצמי האמיתי שלכם, אלא מהאזור הפגוע, ותשקלו את השפעתם על אחרים, אתם באמת תקבלו פרספקטיבה חדשה ותראו שאפשר לקבל את עצמכם ולסלוח לעצמכם, תוך כדי הכרת ה"חטא" המהותי, הפנימי שבכם. לא תהיו עוד קרועים בין החלופות של או קבלה עצמית ופינוק עצמי, או הכאה על חטא ושנאה עצמית. ברמה אחת של ההווה שלכם זו הדילמה שלכם. זו, אגב, דוגמה טיפוסית לאחד מאותם קונפליקטים שתוארו קודם. אתם רואים שתי חלופות ואף אחת מהן לא מועילה. הקונפליקט הזה אולי לא מודע בכלל, אבל הוא אחראי להתנגדות רבה. בפנים, אתם מבולבלים ומטלטלים בין שתי החלופות הללו. שוב ושוב אתם שומעים שאתם צריכים ללמוד לקבל, לסלוח ולאהוב את עצמכם, למרות חוסר השלמות שלכם. אבל במקביל, אתם שומעים על ההכרח לראות את עצמכם "באופן מציאותי", כדי שהרצון שלכם יהיה לשנות. הרצון לשנות יכול להתעורר רק מתוך חרטה אמיתית ואותנטית. בעוצמה ובאומץ עליכם, כצעד ראשון, לקבל את העיוורון, הבורות וחוסר השלמות שעדיין קיימים בכם, תוך הבנה שכל אלה הם, במהותם, פגמי אופי.

בבלבול שלכם אתם רואים בכל אחת משתי החלופות צד חיובי וצד שלילי, ולכן אינכם יכולים ליישר את ההדורים בין השניים. אתם מפחדים לסלוח לעצמכם כי אתם חוששים מהתאווה שלכם לפינוק עצמי. אתם גם חוששים להתמודד באופן מלא עם מה שמזיק לאחרים, כי אתם מפחדים מהשוט של השנאה העצמית שלכם.

ברגע שאתם יכולים להבין באמת שהדילמה הזו היא אשליה וקיימת רק בגלל הבלבול שלכם, שני ההפכים לכאורה יהפכו לשלם אחד, ללא כל שליליות. שני מצבי השליליות יפלו. הם נוצרו באמצעות פיצול של רעיון חיובי: סליחה עצמית והתמודדות מלאה עם ה"חטא" של האדם. שניהם נובעים מאומץ, ענווה והרצון לקחת על עצמינו אחריות עצמית. בשל הפיצול, לרעיונות החיוביים הללו יש כעת מקבילה בפינוק עצמי ובשנאה עצמית, שניהם נובעים מפחדנות, גאווה, חוסר אחריות עצמית והרצון לא לשנות את עצמכם אלא לגרום לעולם להשתנות. בגלל הפיצול בתוכם למגמות חיוביות ושליליות כאחד, הבלבול מתחיל באותו דפוס שהנפילה חוללה, כאשר הפיצול של הישות המקורית כולה יצר בלבול וחושך.

כל עוד אתם מוצאים את עצמכם בבלבול כזה, העצמי האמיתי שלכם לא יכול להראות לכם את הדרך הברורה. אתם מנסים למשוך את שני הצדדים, ומשאירים את האנרגיה שלכם מפוזרת. אתם מפצים על זה עם "אני חייב לעשות את הדבר הנכון" כפייתי, שאת זה אתם משליכים על העולם. אתם מתרעמים על הדרישה הזו ונאבקים נגדה. אתם מתריסים נגד העולם, ועדיין רוצים למצוא את הדרך שלכם. אם הדרך שלכם תיראה, במקרה, דומה לדרישות העולם, אתם מונעים ומעכבים, יתר על כן, בתנועה שלכם על ידי המרד שלכם נגד העולם. אתם צריכים להוכיח שאתם לא מתכופפים כאשר, במציאות, לעולם לא הייתם עושים זאת בכל מקרה, בין אם הדרך שלכם הייתה דומה בהתבטאותה לזו של העולם ובין אם לאו.

למרד יש גם היבט חיובי; אפשר לקרוא לזה עמידה על זכות עצמית בריאה. היבט בריא זה סובל מאותו פיצול כמו מושג הקבלה העצמית והרצון לשנות. אם אתם מתקוממים נגד עקרונות נוקשים, נגד פרפקציוניזם ונגד תלמיית (קונפורמיות), זה עולה בקנה אחד עם קבלת הבלתי נמנע בענווה ובתלות הדדית בריאה. מצד שני, פיוס, ציות ותלות נובעים מאותה חמדנות כמו מרד ועוינות ילדותיים. זה תמיד אותו דבר: כאשר אמת היא מפוצלת, היבטים לא תואמים מופיעים באופק, ויוצרים בלבול.

שתי הדוגמאות שנתתי יראו לכם עד כמה התפיסה הכללית שגויה שמגמה או איכות בפני עצמה היא או טובה או רעה. זה נכון רק בתחום מאוד גס ושטחי, ורק במידה מוגבלת. בסך הכל, זה לא נכון. כל נטייה או איכות, במקור, לפני הפיצול, הייתה טובה ומועילה. תכונות הופכות להרסניות ברגע שהחלק הפגוע בנפש שלכם משתמש לרעה בחלק אחד של הנטייה. העיוות, בשילוב עם התפיסות השגויות הכלליות, מגביר את הבלבול.

הפיצול גם מקשה על התקשורת מכיוון שאדם אחד חושב על הצד הקונסטרוקטיבי של נטייה, בעוד שלאחר יש בראש את הצד השלילי וההרסני של הנטייה. קחו למשל, מרד, הכאה על חטא (או חרטה) או קבלה עצמית. אדם אחד עשוי לחשוב על מרד בריא, או עמידה עצמית על זכות; על העוצמה והבגרות בחרטה ושינוי אמיתיים; על הענווה והריאליזם של קבלת עצמו כפי שהוא. אחר חושב על הסוג ההרסני של המרד עם עוצמתו הכוזבת, ההתרסה והאכזריות; של האשמה הלא בריאה וההאשמה העצמית הלא בריאה בחרטה כוזבת; של התרפקות עצמית בקבלה עצמית. אלו הן רק דוגמאות, אבל אתם יכולים למצוא את אותו הדבר בכל היבט או תכונה "טובה" או "רעה" שקיימת. הבלבול הזה מוביל לאי הבנות בקרב אנשים, אבל החשוב מכל, הוא מוביל לבלבול ולקונפליקט בתוך העצמי. הבלבול והקונפליקט הפנימי מקשים עוד יותר באם על האומץ לא לציית לכללים קבועים, או לא למרוד במה שמועיל, כמו גם במה שבעצם לא בסדר בעולם הזה. מרד חסר הבחנה לא יכול לעשות דבר כדי לשנות את העולם. כדי לעשות זאת תחילה עליכם לשנות את עצמכם ולהתגבר על הפיצול הפנימי שלכם.

כל מושג או איכות מכילים כפולות כאלו. אפילו תכונה אלוהית ללא עוררין כמו אהבה, הכוח החזק ביותר ביקום, לרוב לא מובנת ונדחית מכיוון שהיא נתפסת בצורתה המעוותת כהקרבה לשוא, שתלטנות רכושנית, כמיהה חמדנית ותלות.

הבה ניקח תכונה נוספת: צדקה. יש בזה היבטים רבים: צדקה של הרוח, המתבטאת בסובלנות ובהבנה; צדקה של נתינת דברים גשמיים; צדקה של להרגיש עם אדם אחר ובשבילו, שהיא חמלה. הבה נחשוב על חמלה. באופן מעשי, בשפה האנגלית יש לכם בעצם עוד מונח שמציין את ההיבט השלילי של חמלה, וזה רחמים. אין לכם את ההבחנה הזו בכל השפות. עם זאת, עבור מגמות או איכויות רבות אחרות קיים רק מונח אחד, כך שאתם נוטים יותר להתבלבל. גם כאשר שני המונחים זמינים, עדיין קל להתבלבל ביניהם. האם לא קורה לעתים קרובות שאדם באמת מרגיש רחמים תוך שהוא משוכנע שמה שהוא או היא מרגישים זו חמלה? זה תמיד מפתה להתגאות בגישה חיובית, ובכך לכסות על גישה שלילית.

למה רחמים זה הרסני? מלבד התשובה הברורה שכולכם מכירים היטב ושאין לי צורך לדון בה יותר, רחמים הם הרסניים כי הם משתקים אתכם. בחמלה, אתם

חזקים ומסוגלים לעזור, לעשות משהו עבור האדם האחר. ברחמים, אינכם יכולים לעשות דבר מלבד לבכות למען האחר, בעוד שבמציאות אתם בוכים על עצמכם, בשל חוסר הנכונות שלכם לקבל את החיים והמוות ולקחת על עצמכם את האחריות שגורמת לכם להתמודד עם תלאות החיים. ברחמים, אתם רק משליכים את החולשה שלכם על הזולת, רואים באדם הזה את הפחדנות ואת המרד החבויים שלכם. לכן זה רגש אנוכי לחלוטין.

הדרך לקבוע אם אתם מרגישים חמלה או רחמים היא לשים לב האם ההרגשה נותנת לכם כוח עבור האחר, או שהיא מחלישה אתכם. אם זה האחרון, אתם יודעים עכשיו את ההליך של הסתכלות מעבר לזה. איפה אתם מחזיקים בתפיסה שגויה? איפה אתם לכודים בבלבול? מה אתם מדחיקים? חמלה גורמת לכם להרגיש ולהבין, אבל היא חזקה מספיק כדי לא לשתק את היכולת שלכם לעזור, אם צריך - אפילו עם תרופה מרה לרגע, אם זה לטובת האדם האחר.

בסופו של דבר תתקלו במושגים אחרים שמבלבלים כי הם מפוצלים. אם תהיו מודעים מספיק, הבלבולים והקונפליקטים שלכם יצופו. עוד לפני שהבלבול יתברר, אתם כבר תרגישו שחרור, כי אז אתם מודעים לחלוטין לבעיה ומוכנים לקחת עליה בעלות. בזמנים כאלה, אשמח להבהיר את המושגים המבלבלים והמפוצלים כפי שעשיתי הערב.

שאלה: תמיד הרגשתי אשמה כי לא ריחמתי על אמא שלי. הייתה לי חמלה כלפיה ובגלל זה יכולתי לעזור לה. אם הייתי מרחמת עליה, היה זה בלתי אפשרי לעזור. אבל למרות זאת, ולמרות שאני יודעת זאת, אני מרגישה אשמה.

תשובה: לאשמה שלך, יקירתי, אין שום קשר לרחמים או לחמלה. זה קשור לחוסר של גישה בריאה כלפי עצמך, או כלפי אימך. זוהי תוצאה עקיפה של היבטים אחרים בתוכך.

שאלה: אני בדיוק עומד לאבד את החבר הכי קרוב שלי. והייתי רוצה להגיע למצב של חמלה ולאבד כל סוג של רחמים.

תשובה: התשובה מרומזת בהרצאה זו. מצא היכן אתה מזדהה עם החבר הזה. את מה שהחבר חוֹנֶה, אתה חושש שיקרה לך. הפחד מודחק ולכן אתה לא יכול להתמודד איתו ולקבל אותו. לפיכך, זה מתבטא ברחמים.

שאלה: זה יותר האובדן שאני מרגיש מאשר הזדהות.

תשובה: זה גם הזדהות. לאבד אדם יקר זה כאב שצריך לשאת. כשלעצמו, זהו כאב בריא שאינו יכול להחליש את הנשמה, בתנאי שעוברים דרכו. אבל המרכיב הנוסף בכאב שלך הוא פחד. והיכן שהפחד נמצא, מתרחשת הזדהות. טבעם של שני הכאבים הללו שונה, אם תבדוק את הרגשות שלך. איכות כאב האובדן אינה מכילה את הפחד, המרירות, הרחמים העצמיים, המאבק והקושי הטמונים בכאב הזדהות, ברחמים.

שאלה: בהרצאה האחרונה, בהתייחס למנגנון ההגנה, אמרת שההגנה הבסיסית היא אקלים פנימי כללי שאתה יכול להרגיש. האם תוכל בבקשה להסביר למה אתה מתכוון ב"אקלים פנימי"?

תשובה: אם תתבונן ברגשות שלך, מה שאתה לומד לעשות יותר ויותר בנתיב זה, תזהה את סוג ההרגשה שניתן לתאר בצורה הטובה ביותר כהתקשות פנימית. אולי זה לא תמיד על פני השטח. זה יכול להתעורר או להיגרם, למשל, כאשר אתה עושה את העבודה הזו עם אדם אחר ונוגעים בתחומים מסוימים בתוכך, או כאשר אתה נתקל בביקורת או אי הסכמה. אתה תזהה התקשות, פחד, חשש, רצון לדחות כל מה שבא אליך. אתה מרגיש מותקף ומאויים. ההרגשה בך, שמגיעה כתגובה למקרים שהזכרו זה עתה, היא מנגנון ההגנה שלך. כשתרגיש שזה צעד גדול קדימה, אתה תראה איך המנגנון הזה בך מגיב ואיך תגובה כזו מנוגדת לאינטרס שלך. אתה צריך להתבונן באקלים הפנימי הזה, בהקשחה ובהתקשות, אחרת לא תוכל להגיע רחוק יותר מהבחינה החשובה הזו של העבודה.

שאלה: לא בדיוק הגדרת רחמים וחמלה, כפי שאני זוכר, והייתי רוצה לדעת קצת יותר על ההבדל בין השניים. נראה לי שבעבודה שאתה קובע, ככל שאנו מכירים ומבינים את עצמנו, כך נוכל לפעול על פי כלל, כלומר לחיות יחד. מלבד זאת, ככל שאנו עושים יותר בעבודה זו, אנו נעשים פחות אנושיים ויותר דומים למכונות. אני מאמין שעצם הליבה של האנושות היא רחמים, ואכן, רחמים עצמיים, כי אם לאדם אין רחמים עצמיים, הוא לא אנוכי. אם אדם אינו אנוכי, הוא אינו אנושי, הוא אל. זה לא שיקול נפשי או אינטלקטואלי, אלא משהו שאני מרגיש.

תשובה: ראשית, אני לא חושב שצריך לחזור שוב על ההבדל בין חמלה לרחמים. הגדרתי את זה מספיק בהרצאה. אם תקרא את זה, לא תתקשה להבין את זה. עם זאת, אם השאלה עדיין נשארת פתוחה, אשמח לענות עליה.

לגבי שאר שאלתך, היא מכילה מספר בלבולים ואי הבנות; למשל, שבבסיסו של כל בן אנוש יש רחמים, אכן, רחמים עצמיים. לא, זה לא נכון. רחמים או רחמים עצמיים הם התוצאה, או הסימפטום, אפילו לא של הליבה, אלא של סימפטום אחר. גישות והיבטים רבים באדם הם חלק מתגובת שרשרת. הליבה היא העצמי האמיתי - זה בהחלט לא פועל על פי שום חוק, לא כללי, חיצוני, או אפילו חוק נוקשה מעשה עצמי. אופי הליבה הוא גמישות ואינדיבידואליות.

למרות שזה אנושי להיות אנוכי, זה גם אנושי להיות לא-אנוכי. למרות שזה אנושי שיש רחמים עצמיים, זה גם אנושי שאין את זה. זה לא שאחד הוא אנושי והשני אלוהי. שניהם אנושיים. זה אותו דבר עם אנוכיות כמו עם כל תכונה אחרת. יש סוג בריא וגם סוג לא בריא, הרסני. הבלבול שלך כאן נובע מבורות, בכך שאתה מאמין שמצפים ממך לוותר על כל סוג של אנוכיות. לכן אתה מתמרד. ולא יכול להשלים עם ויתור אפילו על סוג האנוכיות שהורסת את עצמך ואחרים.

יתרה מכך, אם אתה מאמין שהתוצאה של עבודה זו היא ראשית, להתאים ולהשתלב עם חוק, ושנית, להפוך למעין מכונה, אני רוצה לומר שאפילו לא הבנת את האלמנטים הבסיסיים והיסודיים ביותר של עבודה זו. הגיע הזמן שאתה, עם האינטליגנציה הטובה שלך, תבין את זה, לפחות במוח שלך. שכן האמת היא ההיפך הקיצוני ממה שציינת כאן. זה משמעותי, וזה חל על כל בן אדם, ללא קשר לאינטליגנציה; שבכל מקום שבו אדם מתנגד להבין משהו, לא רק שהוא לא שומע את הנקודות שהוא לא מוכן לשמוע, אלא למעשה שומע לעתים קרובות את ההפך הגמור. המהות של תורות אלו ושיטת העבודה היא לשחרר אתכם מחוקים מוכנים ומוגמרים ולעזור לכם להפוך ליחידים

(אינדיבידואלים) אמיתיים. בהרצאת הערב הנקודה הזו שוב הודגשה מזווית חדשה.

אתה נמצא בתפיסה המוטעית שטוב הוא משעמם, תפל וחסר עניין; שאין בו אף הגון (וריאציה), אין בו אינדיבידואליות, הומור, הנאה ושנינות. אתה מייחס את כל זה ל"רע". כמה שאתה טועה! טוב הוא מגוון כמו רע. רק שיש בו יותר הומור, אינדיבידואליות, הנאה, כי בבריאות ובבגרות - אשר מסתכמים בדומה ל"טוב" - אתה מסוגל להביע את עצמך טוב יותר, אתה חווה בצורה חדה וחריפה יותר, ויש לך מרחב חיים רחב ועמוק יותר. אתה מבלבל בין טוב ל"טוב-טוב", שאם מנתחים אותו, הוא ההפך הקיצוני מהראשון. בעצם, "טוב-טוב" הוא פן נוסף של הרע שנראה לך כל כך רצוי.

בהרצאה זו ציינתי, בין היתר, שלפעמים עדיף לטעות אם זה יוצא מהעצמי האמיתי שלך מאשר לציית לכללים ולעקרונות כשאתה לא שלם בתוכך לגביהם. האם זה לא משמעותי שאתה שומע ממש את ההפך? האם זה לא מראה משהו חשוב מאוד ביחס שלך לעצמך? אתה מבין, ידידי?

שאלה: כן, אני מבין את דבריך. אבל, אתה מבין, מה שהופך אז לחוק הוא שאני, או אנחנו, או האנושות, חייבים לשאוף להיות עצמינו. אז זה חוק, כלל.

תשובה: לא. אתה יכול לבחור להישאר תינוק, אם תרצה בכך. אתה לא צריך להתבגר. אבל אם אתה רוצה לגדול ולחיות חיים מועילים ומלאים ורוצה לממש את רוב הפוטנציאלים שלך, אז אתה חייב להפוך לעצמך. אבל הבחירה צריכה להיעשות על ידך.

שאלה: אני מבין. אם כך, יש שאלה נוספת. מדוע אם כן אנשים מתקדמים שכאלה, נגיד אנשים שהיו בנתיב הזה כבר זמן מה, על ידי עשיית העבודה הזו, על ידי מימוש עצמם, על ידי השלכת האזיקים, יהיו מסוגלים להתמודד עם מה שאף אדם לא רוצה להתמודד, כמו נימוסים רעים זה של אדם אחר? כעת, אני לא חושב שזה הוגן או המטרה. זה נראה לי כמו להיות מכונה.

תשובה: יש כאן עוד בלבול, ידידי. התשובה פשוטה מאוד. צמיחה, בגרות, התפתחות, גורמים לך להתמודד, אם אתה חייב, עם מה שאתה לא מסוגל לשנות. בגרות מאפשרת לך לוותר ולהרפות ממה שאתה לא צריך לסבול. זה משהו שהאדם הלא בוגר, הבוסרי, לא יכול לעשות; הבלתי נסבל הופך כך לבעיה עבורו. אתה מתמרד נגד מה שאתה לא יכול לשנות כי זה מחוץ לשליטתך. אם אתה מאמין שהמרד שלך מקל על הקושי, אתה טועה מאוד. ההפך הוא הנכון.

האדם הבוגר יכול לקחת את מה שצריך לקחת מבלי להימחץ. הוא או היא אפילו ירוויחו מזה. זה בהחלט לא עושה מאף אחד מכונה. נכון יותר יהיה לקרוא לאדם המתמרד ללא הרף מכונה, וגם לא יעילה, שמוציאה כל הזמן קיטור חסר מטרה לאטמוספירה. זה מדלדל את העוצמה של אדם, כך שהוא או היא הופכים לבלתי מסוגלים לשנות את מה שיכלו לשנות, דבר שאינו מעבר לשליטתו. הוא לא מודע לכך שהוא יכול לעשות זאת, ואפילו לא רוצה, כי הוא מוקיר את האינדיבידואליות הכוזבת של המורד התמידי. מה גורם לך להאמין שאתה יותר אינדיבידואל ופחות מכונה כשאתה כל הזמן צורח ונלחם היכן שאין

סיבה לעשות זאת? מה גורם לך להאמין שהאדם הוא מכונה שמתמודדת עם בעיה בצורה ישרה, וכשהוא מגלה שיש כאן משהו שהוא לא יכול לשנות, הולך עם הזרם, ובכך חוסך את כוחו לנושאים שבהם הוא יכול לעשות שינוי ובכך לעשות את חייו יותר משמעותיים?

הרשו לי להיפרד מכם בברכות מיוחדות מאוד, בתקופה זו של השנה, לכבד את הישות הגדולה ביותר שאי פעם חיה; הישות שלימדה וחייתה ומתה באמצעות כל האמת שהועברה שוב ושוב בכל כך הרבה דרכים שונות, מאז שהאדמה שלכם התחילה להתקיים - ישוע המשיח. התברכו בו; היו בשלווה; ומי ייתן שהנתיב שלכם בהמשך יגרום לכם להבין שתורתו, כמו גם כל תורות אמת אחרות, אינן מבקשות לגרום לכם להתאים את עצמכם, לפייס, להשתחוות ולקבל משהו בניגוד לרצונכם ולשכנוע שלכם, על ידי שינוי שלכם לבובות ול"טוב טוב". להיפך! אם אתם באמת מבינים והולכים אחר תורתו, ואחר היבטים מסוימים בחייו, תמצאו שזה כך. זה שהוא, כמו גם כל נציג אחר של האמת, לא רק לימד, אלא גם חי את האמת, מנוגד מאוד למה שהאדם המורד הכי חושש ממנו, ההולך- בתלם ה"טוב-טוב". תצפו, תתבוננו בעצמכם ובאחרים. תעמיקו בעבודה הזו. תסתכלו על האנשים הבודדים שאולי אתם מכירים שכבר השיגו חלק מהמטרה הזו, וטראו שזה נכון: ככל שאדם מפותח יותר מבחינה רוחנית ורגשית, כך הוא חי יותר, אינדיבידואל מובחן, ולא מכונה, מנותקת מחום, אומץ והומור. העצמי האמיתי של כל אינדיבידואל הוא בדיוק ההפך מזה שאתם מפחדים ממנו ומתקוממים נגדו.

וכך, חברי, התברכו באלוהים.

תרגום: חווה אילון

Edited by Judith and John Saly

For information to find and participate in Pathwork activities world wide, please write:

The Pathwork Foundation
PO Box 6010
Charlottesville, VA 22906-6010, USA Call: 1-800-PATHWORK, or
Visit: www.pathwork.org

The following notices are for your guidance in the use of the Pathwork® name and this lecture material.

Trademark/Service Mark

Pathwork® is a registered service mark owned by The Pathwork Foundation, and may not be used without the express written permission of the Foundation. The Foundation may, in its sole discretion, authorize use of the Pathwork® mark by other organizations or persons, such as affiliate organizations and chapters.

Copyright

The copyright of the Pathwork Guide material is the sole property of The Pathwork Foundation. This lecture may be reproduced, in compliance with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy, but the text may not be altered or abbreviated in any way, nor may the copyright, trademark, service mark, or any other notices be removed. Recipients may be charged the cost of reproduction and distribution only.

Any person or organization using The Pathwork Foundation service mark or copyrighted material is deemed to have agreed to comply with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy. To obtain information or a copy of this policy, please contact the Foundation.